

Стефания Димитрова

ПРИТЧИТЕ НА ИЗТОКА – ПСИХОТЕРАПИЯ
НА ЕЖЕДНЕВИЕТО

КНИГА I

БИСЕРНАТА БРОЕНИЦА НА
САРАСВАТИ

”Бисерната броеница на Сарасвати” е начало на поредица “Притчите на Изтока – психотерапия на ежедневието”. Притчите, сказанията, митовете и приказките за мъдростта, коварството, страданието и благородството, стимулират объркания безрадостен ум да приеме и осмисли трезво разочарования, препятствия и илюзии. Психологическите щрихи на глобалните проблемни сфери създават своеобразен оптимистичен фон за възприемане на пъстрия калейдоскоп на живота.

Автор на текста, подбор и превод на притчите

© **Стефания Годорова Димитрова, 1991, 1998, 2004, 2011**

Всички права са запазени. Тази книга не може да бъде възпроизвеждана като цяло нито части от нея под каквато и да е форма без писмено позволение от издателя.

Четвърто издание

Издателство “Алфа-Омега”

София, 2011

ISBN 954-9694-08-9

Съдържание

<i>I. УВОД</i>	
<i>II. ЗАЩО ЧЕТЕМ ПРИКАЗКИ?</i>	
<i>III. ПРИКАЗКИТЕ И ПРИТЧИТЕ –</i> <i>ПСИХОТЕРАПИЯ НА ЕЖЕДНЕВИЕТО</i>	

Огледална функция.....

Притчата е посредник между психотерапевта и пациента.....

Брадата на мъдреца.....

Притчите като модел.....

“Поддай ми ръката си”.....

Промяна на перспективата.....

Притча за човека, който стоял на един крак.....

Притчата като контра-концепция.....

Разбойникът праведник.....

Проекционен ефект на притчата.....

За втората природа на коня.....

Межкултурна роля на притчите.....

Притча за двете мухи.....

IV. БИСЕРНАТА БРОЕНИЦА НА ИЗТОКА.....

ЦВЕТНИТЕ ЛЪЧИ НА ИЛЮЗИЯТА ИЛИ НЯКОИ

ЩРИХИ ОТ ЖИЗНЕНАТА ФИЛОСОФИЯ

НА ДАЛЕЧНИЯ ИЗТОК.....

Притча за това, как Буда узнал природата на майа.....

Каменният ум.....

Дъжд от цветя.....

Роден съпя.....

Сутра за Упагупта.....

С есенните прииждания.....

Непривързаност.....

Чаша чай.....

Оптимист.....

За различната употреба на нещата.....

ПРИТЧАТА Е ПОЛЕЗНО ЧЕТИВО В СМУТ И БЕЗНАДЕЖДНОСТ.....

Красивите роза.....

Притча.....
Притча за монахинята Удпалаванна.....
Корен от горчица.....
Джатака за цар Ассак.....
Сутра за това,
как Буда за пръв път изпитал милосърдие.....

ЗА УСПЕХА НА ВСЯКА ЦЕНА.....

Вкусът на меча на Банзоу.....
За смелостта да се явиш на изпит.....
Първият принцип.....
Джатака за враните.....
Джатака за завистта.....
За разликата между градските порти
и човешките уста.....
Джатака за недостойния.....
Магаре и куче.....
Джатака за стремежа към собствена изгода.....
Визитката.....

ЗА ДОБРОТО И ЗА ПРАВИЛНАТА ОБХОДА С ХОРАТА.....

Жената при извора.....
Сутра за жената на име Ненгамо.....
Изпий млякото за мое здраве.....
Джатака за сговорността.....
Джатака за приятелите.....
Джатака за кълвача.....
Джатака за неблагодарността.....
Гласът на щастието.....
Кравата на желанията.....
Отпечатаните сутри.....
Цар Махасатва, който пожертвал тялото си.....
Сутра за звяра Кюнда и неговата жертва.....
Крадецът, който станал последовател на учението.....
Луната не може да бъде открадната.....
Джатака за откраднатите скъпоценности.....
Истинската цена на нещата.....
Джатака за антилопата.....

БИВАЛИЦИ И НЕБИВАЛИЦИ В ЛЮБОВТА И ИЗНЕВЯРАТА.....

Савитри и Сасциавати.....
Цар и апсара.....
Цар и брамин.....
Джатака за доверчивостта.....
Правилно и грешно.....
Вратите на рая.....
Лекомислената риба.....
За една селска сватба.....
Джатака за Рухак.....
Гневният брамин.....
Ако ме обичаш, нека да е открито.....

ЗА БЕЗКРАЙНИЯ НИЗ ОТ ЖЕЛАНИЯ, ЗА ПРИВЪРЗАНОСТТА И АЛЧНОСТТА.....

Джатака за проклятието.....
Тигър и пътник.....
Джатака за папагала.....
Сутра за цар Цзивокие.....
Алчният бръснар.....
Джатака за алчността.....
Джатака за двойната несполука.....

ЗА ФАНАТИЗМА И СУЕВЕРИЕТО.....

Джатака за астрологията.....
Джатака за вярата в силата на имената.....
Джатака за опашката.....
Буда с черния нос.....
Подчиняването на призрака.....
Калният път.....
В ръцете на съдбата.....

В ТЪРСЕНЕ НА СМИСЪЛА НА ЖИВОТА.....

Еднокракият завидял на стоножката.....
Така ли?.....
Всичко е най-доброто.....
Дзен на Буда.....
Моето сърце гори като огън.....
Характер.....
Истинска промяна.....

<i>Обучение в мълчание</i>	
<i>Милост без обич</i>	
<i>Изяждане на срама</i>	
<i>Една музикална нота Дзен</i>	
<i>Гудо и императорът</i>	
<i>Войниците на човечеството</i>	
<i>Последната воля</i>	
<i>Дзен в живота на просяка</i>	
<i>Джошу Дзен</i>	
<i>Само още три дни</i>	
<i>Отпътуването на Ешуин</i>	
<i>Звукът от една ръка</i>	
<i>Стиснат в обучението</i>	
<i>Послушание</i>	
<i>По пътя към бога</i>	
<i>За смиренieto</i>	
ДЕЦАТА НА ИЗТОКА ПОСРЕЩАТ УТРОТО	
С УСМИВКА НА БЛАГОДАРНОСТ	

УВОД

=====

Според една легенда Блаженият Буда казал:

“Аз казах истината, която е прекрасна в началото, прекрасна в средата и прекрасна в края. Тя е славна по дух и писание. Но колкото и да е проста, хората не могат да я разберат. Аз трябва да им говоря на техния език. Трябва да пригоя мислите си спрямо техните мисли. Те са като децата и обичат да слушат приказки. Ето защо аз ще им разказвам приказки, за да им обясня славата на дхарма. Щом не могат да осмислят истината с абстрактните свидетелства, с които я достигнах, те никога няма да я разберат, ако не им я представя като притча.”

II. ЗАЩО ЧЕТЕМ ПРИКАЗКИ?

Човекът изглежда слаб и безпомощен пред превратностите на съдбата, но ако се вгледаме по-добре, той притежава огромни сили, които се проявяват при първите признаци на критичен момент.

В сравнение с това, което трябва да бъдем, ние сме само наполовина събудени. Нашият огън е задушен, нашите проекти са възпрепятствани. Ние използваме само малка част от своя потенциал и физически ресурси. При някои хора това чувство, че са откъснати от ресурсите, на които имат рождено право, е екстремно и те получават чудовищни неврастенични условности, които с течение на времето стават невъзможни за преодоляване.

Как човекът може да освободи своите витални ресурси?

III. ПРИКАЗКИТЕ И ПРИТЧИТЕ – ПСИХОТЕРАПИЯ НА ЕЖЕДНЕВИЕТО

В деня, в който мрежата с проблемите натежава дотолкова, че в съзнанието ни започва да се мярка образът на психотерапевта, ние си намираме хиляди причини, за да го забравим.

Потапяме се в удоволствието на “трескавата работа”, на зашеметяващи планове за бъдещето, на “приятни разговори” с “приятна компания” (ако успеем да се убедим, че е такава). Даваме заплатата си за скъп парфюм, ей тъй за самочувствие. Опитваме се да избягаме,... но от кого? Това, което ни преследва, е по петите ни. Защото това, от което бягаме, е Великата Заблуда на нашия живот. Нашето обкръжение, нашето самочувствие, нашите проблеми или радости следват точно колебанията на вътрешните ни очаквания. Защото мисълта е като магнит, като гравитация, която привлича различни неща. Това, от което се страхуваме или в което имаме силна вяра, като че ли тутакси се случва.

Нима може да се избяга от една самоизмама в друга? Резултатът е само промяна на цвета на палитрата. От розовата палитра се променя във виолетова, сиво-зелена, лепкаво-синя, докато най-сетне една мъглива нощ се събудим, зъзнеци в мъртвешкия хлад на безизходицата.

“Няма как, ще трябва все пак да отида на психотерапевт” – мисли си жената, увита в палто от норки. “Но как той ще разбере толкова сложни и неразрешими проблеми като моите. Аз съм толкова особена, необикновена.”

“Да, наистина, той ще се убеди, че съм странна” – промърморва си свитата на пейката до нея женица с извехтяло палто.

Човекът в сивия костюм. Ето го и него. Значи най-сетне се реши да дойде. Сложил си е очила, да не го познаят. Може би има право. Та той е толкова известен, може да се каже дори знаменит. “Ако някой го познае и вземе, че каже на малката сладка секретарка, с която отскоро са много близки. По-добре да бъде инкогнито.”

Тези толкова “необикновени, особени, странни, знаменити” и в същото време най-обикновени хора, които можем да срещнем навсякъде, още преди да влязат в кабинета на психотерапевта, са се въоръжили с няколко брони на недостъпност. Взели са със себе си безброй бутафорни оръжия, за да защитят своята “знаменитост”, “изключителност”.

Сигурно си мислиш вече, читателю, че щом хората, които се нуждаят от неотложен съвет, помощ, съчувствие, се съпротивляват

срещу всяко наставление, какво остава за тези, които дори не съзнават, че влачат със себе си назряващи проблеми, бъдещи конфликти, болести и напрежение. Как би могла психотерапията да проникне в душевността на личността, да си позволи да размести ценности и да разруши илюзии? Та нали и Бог дори не влиза в интимния свят на човека без покана.

Най-неусетно това може да стори притчата. Тя ни откъсва от директен контакт с действителността, създава усещането за условност и дистанцираност от собствените ни конфликти. За възрастните притчата е това, което е “класическата баба” за децата. “Класическата баба” не носи нова играчка, дрешка или електронна игра от чужбина. Тя носи магията на приказките. С нея в миг сълзите се превръщат в смях, обидата в усмивка.

ОПТИМИСТ

Един човек минал край сладкарска сергия и толкова му се прияли сладкиши, че протегнал ръка и си взел. Макар, че нямал никакви пари, натъпкал устата си, колкото можал.

Търговецът на сладкишите се ядосал, взел една голяма пръчка и го набил.

Човекът си казал: “Какъв хубав град. Какви мили хора. Бият те, за да опиташ сладките им.”

ЗА РАЗЛИЧНАТА УПОТРЕБА НА НЕЩАТА

Нещата се различават едни от други и човек ги използва по различен начин. Тук се крие причината на реда и безпорядъка, съществуването и гибелта.

Затова големината на пределите на държавата, мощта и силата на войската не означават сами по себе си покой. Почитта и знатният произход, високото положение не означават сами по себе си известност. Всичко зависи от това, по какъв начин нещата ще бъдат употребени.

Шъ от Лу имал двама сина. Единият обичал науката, другият – военното дело. Онзи, който обичал науката, отишъл при царя на Цин и той го взел като наставник на синовете си.

Онзи, който обичал военното дело, отишъл в царството Чу. Той се харесал на царя и бил назначен за военачалник.

Възнаграждението на синовете на Шъ направило семейството му богато и знатно.

Съседът на Шъ, Мън, също имал двама сина. Те се занимавали със същото, но живеели бедно. Мън отишъл при Шъ да узнае как са се издигнали синовете му. Шъ разказал всичко, както си е било.

Тогава единият син на Мън отишъл при царя на Ци, за да приложи науката си при царя.

– Сега, когато царете с всички сили си оспорват първенство, трябва да се занимавам с военно дело. Ако моето царство се занимава с милосърдие и справедливост, това ще го доведе до гибел – казал царят на Цин, заповядал да кастрират чужденеца и го прогонил.

Другият син отишъл при царя на Уей, за да служи на царството с военното си изкуство.

– Моето царство е слабо, а трябва да устоява сред силните. Стремейки се към мир, аз служа на големите царства и помагам на помалки. Опрем ли се на военна сила, ще ни чака само гибел. Ако обаче те пусна невредим, ще отидеш в друго царство и ще ми навлечеш нещастия – казал царят на Уей и заповядал да му отсекаат краката.

Когато двамата синове се върнали в Лу, Мън започнал да се бие в гърдите и да хули Шъ.

– Който сполучи да избере време, ще преуспее! Всеки, който изпусне случая, ще се провали! – казал Шъ. – В света няма закони, които да са винаги правилни, няма дела, които да са винаги неправилни. Онова, което се е използвало, трябва да се изостави, онова, което изоставяме, по-късно може би пак ще се използва.

Трябва да не се пропуска моментът, да се действа според времето.

ПРИТЧАТА Е ПОЛЕЗНО ЧЕТИВО В СМУТ И БЕЗНАДЕЖНОСТ

Когато самоуверени политици прекрояват бъдещето ти, а много учени финансиста изчисляват нещастieto ти в инфлационни проценти. Когато скътваш овехтелите дрехи “за още по-черни дни” и забравяш да включиш печката, защото зимният хлад “освежава” мозъка. Когато стане толкова нетърпимо, че си мислиш струва ли си да се влачи този кучешки живот... Когато светът се руши пред очите ти, спомни си притчата за босия богомолец:

Един човек тъжал много, защото нямал с какво да си купи обувца, а зимата оковала в лед изтръпналата земя. Беднякът отишъл в храма да се помоли.

На вратата на божия дом стоял човек с отрязани крака и молел за милостиня.

Богомолецът, който искал от Бога пари за обувки, паднал ничком пред олтара и се помолил така:

– Боже, закриличе на бедни и богати, умни и глупави. Благодаря ти, че нямам обувки, но имам крака.

ПРИТЧА

Буда в една сутра казал следната притча:

Един човек, който вървял през полето, се сблъскал с тигър. Побягнал – тигърът след него. Стигнал до пропаст, здраво се хванал за корена на една дива лоза и се люшнал над хребета. Тигърът заръмжал над него.

Треперещ човекът погледнал надолу. Далеч в пропастта друг тигър го чакал, за да го изяде. Само лозата го крепяла.

Две мишки, една бяла и една черна, започнали да прегризват лозата малко по малко.

Човекът видял лъскава ягода. Сграбчил с една ръка лозата, а с другата, откъснал ягодата. Какъв неземеен вкус имала тя!

КОРЕН ОТ ГОРЧИЦА

Кришна Готама имала един син и той умрял. В скръбта си майката загубила чувство за реалност и нереалност и тръгнала от къща на къща да дири лек за сина си. Хората я съжалявали, но нищо не можели да направят, за да облекчат болката ѝ. Накрая един човек ѝ казал :

– Аз не зная такъв лек, но в съседното село живее Учите-лят, той може да ти даде лек за всякаква болест. Казват му Шакиямуни Буда.

Кришна Готама намерила Учителя и като паднала в нозете му, се помолила да ѝ даде лек за сина ѝ.

– Донеси ми шепа корени от горчица, аз ще излекувам сина ти – казал Учителят. – Но гледай да са от къща, където никой преди това не е умирал, нито син, нито баща, нито, приятел, нито близък.

Горката Кришна тръгнала от къща на къща, а хората се съжалявали над нея и бързали да ѝ помогнат.

– Ето, вземи – подавали ѝ те корени от горчица. Но когато тя питала:

– Умрял ли е тук някой – син, баща, родител или приятел? Те ѝ отговорили:

– Не ни напомняй нашата мъка!

И нямало къща, където близък или приятел да не е починал някога. Обезверена, Кришна Готама седнала сред пътя и като гледала светлините на селото, си казала: “Смъртта е обичайна и колкото и да живее човек, все някога умира. Колко себична съм била.”

Оттам минал Буда и казал: “Който надмогне скръбта, ще бъде освободен от всякаква печал”.

ЗА УСПЕХА НА ВСЯКА ЦЕНА

Е, читателю, ти имаш претенции към живота си. Измъчват те неосъществени копнежи. Питаш се защо успехът и славата непрестанно вървят по петите на твоя приятел, а парите просто се сипят в нозете му?

Ето какво ще ти отговорят източните мъдреци:

Умът издига човека или го захвърля в най-далечния ъгъл на битието. Тази сила може да бъде разрушителна или съграждаща. Човекът прогресира материално благодарение на своя ум, но духовно се себе разрушава, обърнал очи единствено към материята.

Заровен в планина от страсти и желания изгубва своя духовен мир.

Ти искаш да имаш подходящи приятели, нежна съпруга, която да се грижи за теб и да възпитава децата ти, хубава работа... От теб се иска – да настроиш своя ум правилно.

Когато човек е зареден с естествената мъдрост и жизненост, тогава точно както пчелите търсят цветето, така благополучие и успех ще търсят теб.

Стръвното желание да постигнеш нещо, тръпното напрежение не водят бързо към целта. Напротив, едно спокойно, весело разположение, без нетърпение и припряност, без привързаност на всяка цена да постигнеш точно това, и точно сега, водят към успех във всяко начинание.

В състояние на афект и възбуда човек не винаги избира подходящи средства. Понякога там, където е необходима игла, използва меч.

В тишината на мълчанието, успокоено от бушуващите вълни на спомени и планове, съзнанието избира най-правилното решение. В тази пропаст от тишина естествената интуиция насочва към най-верния път.

Но преди да се опиташ да уловиш истината със своята безпогрешна интуиция, оправи предавателя на своя ум. Ако си роб на което и да е от своите сетива, разсейването ще ти попречи и ще се разминеш с успеха си.

ПЪРВИЯТ ПРИНЦИП

Когато отиваш в Обаку – храм в Киото, можеш да видиш изрязан над вратата надпис: “ПЪРВИЯТ ПРИНЦИП”.

Буквите са необичайно широки и тези, които разбират от калиграфия, винаги се възхищават като на майсторска работа. Те са написани от Косен преди двеста години. Майсторът ги е написал върху хартия. От там работниците ги положили върху дървото и ги изрязали.

Когато Косен нахвърлял буквите, един нахален ученик, който правел в този момент няколко галона с мастило, стоял наблизо и не пропускал случай да критикува работата на майстора.

– Това не е хубаво – казал ученикът след първото усилие на Косен.

– А това как го намираш – попитал Косен след втория си опит.

– Още по-лошо – казал ученикът.

Косен търпеливо рисувал лист след лист, докато се натрупали двадесет и осем първи принципа. Така и не получил одобрението на ученика си.

Щом ученикът се отделил от мястото си и отишъл да види дали е готов обядът, Косен си помислил: (Това е моят шанс да избягам от проникателния му поглед” и той надраскал набързо *ПЪРВИ ПРИНЦИП*.

– Майсторска работа – възхитил се ученикът.

ЗА ГНЕВА

Обърнете внимание на мислите си. Всеки път, когато се сърдите от всички страни към вас се стичат силите на зло, негативните енергии. Обсаждат ви като пиявици. И всички те са привлечени от вашия гняв.

Дори когато сте вече успокоени, бурята на зло Ще продължи да ви атакува още два-три часа, ще навлезе в съня ви.

Всяко спокойно и беззлобно същество е много чувствително към напрежението на тези негативни сили и то ще ви избягва, ако сте обграден от тях.

ЗА КОРЕНА НА ДОБРОТО

Но как да събудим доброто? Как да му дадем възможност да се изяви? Когато правите добро на другия, правите добро на себе си. Когато давате някому, все едно че сте го преместили от единия джоб в другия. Това, разбира се, не означава сълзлива сантименталност и показно милосърдие.

Корените на добрите и лошите събития са в нашите мисли. Не воювай с лошите мисли, ако те спохождат. Помоли ги да си отидат и ако не го сторят, не им се сърди, но не им обръщай внимание. Преодолявай ги с хубави мисли, добри навици.

Върви по своя път, ала остави и другите да следват своя път. Защото, ако дадеш мляко на змия, тя ще го превърне в отрова и “ако сипеш бисери на прасетата, като не ги познаят, ще се обърнат и ще искат да те разкъсат”.

ГЛАСЪТ НА ЩАСТИЕТО

След като Банкей преминал край един слепец, седящ до храма, слепият казал на приятеля си:

– Ето, това е реализирана душа. Аз съм сляп и не мога да видя лицето на човека, но мога да определям характера му по тона на гласа му.

Когато чуя някой да поздравява някого по щастлив повод или за успех, аз чувам таен тон на омраза. Когато се изразява съчувствие за нещастие на друг, аз чувам тон на удоволствие и задоволство, като че ли съчувстващият е наистина щастлив, че приятелят му е загубил.

През целия ми жизнен опит гласът на Банкей е бил винаги искрен. Когато изразява щастие, аз не чувам нищо друго освен щастие, когато изразява съжаление, аз не чувам нищо друго освен съжаление.

ПРАВИЛНО И ГРЕШНО

Когато Банкей се уединил за седмици в медитация, ученици от най-далечни части на Япония дошли да присъстват около Учителя си. На едно от тези събирания хванали един ученик да краде. Съобщили на Банкей с искането виновникът да бъде изхвърлен от общината.

Банкей не обърнал никакво внимание на случая.

Същият ученик още веднъж се опитал да открадне. Банкей пренебрегнал историята. Това разгневilo другите ученици, които отпратили петиция до Учителя с искането крадецът да бъде прогонен, в противен случай те заплашвали, че ще си заминат.

Когато Банкей прочел петицията, повикал всички ученици:

– Вие сте мъдри братя – казал им той. – Вие знаете какво е добро и какво е зло, правилно и грешно. Можете да отидете някъде другаде и да преподавате, ако желаете, но този беден брат не може да различи дори що е правилно от грешно. Кой ще го научи, ако не аз? Аз ще го задържа, дори ако всички вие ме напуснете.

Порой сълзи пречистили лицето на брата, който крадял. Всяко желание да присвоява чужди неща изчезнало.

ЗА ЕДНА СЕЛСКА СВАТБА

Веднъж през едно малко селце минал градски чиновник. Той харесал дъщерята на хазяите и се сгодил. Щом уговорили сватбата, той заминал за града.

Девојката била много горда с бъдещия си мъж.

Но в деня на сватбата получила вест, че годеникът ѝ се оженил за друга.

– Е, много добре – казала червендалестата мома. – Няма да се наложи да колим прасето.

В ТЪРСЕНЕ НА СМИСЪЛА НА ЖИВОТА

На пръв поглед щастието зависи от външни обстоятелства. В идеалния случай човек трябва да има добро здраве, процъфтяващ живот, за да бъде щастлив. Макар да има разкошен дом, без вътрешното щастие на мъдростта човек е като затворник на своите вечно нови желания и страсти.

Истинското щастие – учат реализираните Учители – е във вътрешната духовна радост.

Една от тайните е да се поддържа потокът на радостта, течащ под пясъците на различни мисли и под скалистата почва на изпитанията.

Пази твоето щастие от крадци в лицето на капризи, лошо настроение, критикуващи и обичащи тъгата хора – учат мъдреците.

Помни – казват те – никой не може да те направи нещастен, ако ти не му позволиш да направи това.

Събирай през летните дни на живота си нектар от цветовете на нежни качества, растящи в градината на човешките души, аромати на прошка, смирение, редките лotosови мисли. Защото, когато завият ледените ветрове на изпитанията и блатото на летаргията се опита да те погълне, потърси в дълбините на сърцето си медената пита на своята преданост в кътчето на нежни аромати.

Бъди винаги вътрешно щастлив, като задържаш и запомняш щастието, родено в тишината на ума.

В тишината на ума (“нирвичарасамадхи”) мислите идват и си отиват, без да наранят нежната повърхност на твоята хармония. Всички проблеми и всякаква дисхармония намират своето естествено разрешение в тишина.

Патриарсите на Дзен-будизма упорито са водели последователите си към това състояние на вътрешна хармония със света, на удовлетвореност, дълбоко вечно ново щастие и бликаща радост.

ЕДНОКРАКИЯТ ЗАВИДЯЛ НА СТОНОЖКАТА

Еднокракият завидял на стоножката, стоножката завидяла на змията, змията завидяла на вятъра, вятърът завидял на окото, окото завидяло на сърцето.

Еднокракият казал на стоножката:

– Като подскачам на единия си крак, аз се движа по-бавно от теб. Как се справяш с толкова много крака?

– Не знам – отговорила стоножката. – Движи ме естествен механизъм.

Стоножката казала на змията:

– Аз се движа с много крака, а защо не мога да те догоня?

– Не знам – казала змията – Аз се движа от естествен механизъм. Нима той може да бъде подражаван?

Змията казала на вятъра:

– Аз се движа, като извивам тялото си. А ти сякаш нямаш тяло и крака, как тогава, бушувайки, се издигаш от Северния Океан и се нахвърляш върху Южния?

– Да, така е – казал Вятърът, – мен с пръст да ме бутнеш и ще ме надвиеш, ако ме настъпиш, ще ме надвиеш, но само аз мога да пречупвам големи дървета и да събарям големи сгради. Затова големи победи постига само онзи, който не може да бъде победен от безброй дреболии. Само мъдрият може да печели.

Войнът, който е победил хиляди войни, е победен от този, който е победил себе си.

БИСЕРНАТА БРОЕНИЦА НА САРАСВАТИ

ПРИТЧИТЕ НА ИЗТОКА – ПСИХОТЕРАПИЯ НА ЕЖЕДНЕВИЕТО

Българска

Четвърто издание

© Автор Стефания Тодорова Димитрова

Коректор *Юлиана Трендафилова*

Художествено оформление на корицата

София Димитрова

ISBN 954-9694-08-9

Издавателство “Алфа-Омега”, София, 2011

E-mail: alfaomega_bg@yahoo.com